

Sygn. I C 201/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Marek Nadolny
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Bugiel

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2016 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku S.A. we W.

przeciwko A. B.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego A. B. na rzecz powoda (...) Banku S.A. we W. kwotę 114.661,70 zł (słownie: sto czternaście tysięcy sześćset sześćdziesiąt jeden złotych 70/100) wraz z umownymi odsetkami od kwoty 90.548,55 zł (słownie: dziewięćdziesiąt tysięcy pięćset czterdzieści osiem złotych 55/100) w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od dnia 28 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego A. B. na rzecz powoda (...) Banku S.A. we W. kwotę 8.217 zł (słownie: osiem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt I C 201/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. we W. domagał się zasądzenia od pozwanego A. B. kwoty 114.661,70 zł. z umownymi odsetkami od kwoty 90.548,55 zł. w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego od dnia 28 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Ponadto wnosił o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie podał, iż pozwany zawarł z bankiem w dniu 28 grudnia 2011 roku umowę pożyczki. Dalej wskazywał, iż w związku z niewywiązywaniem się przez pozwanego z umowy, wypowiedział ją. Wierzytelność stała się wymagalna dnia 15 maja 2014 roku. Dalej wskazywał, iż na całe wymagalne roszczenie składa się należność główna w wysokości 90.548,55 zł., odsetki umowne za okres od 8 listopada 2013 roku do dnia 15 maja 2014 roku w wysokości 5.389,56 zł., odsetki karne od należności przeterminowanych naliczane za okres od dnia 8 listopada 2013 roku do dnia 27 stycznia 2016 roku w wysokości 18.613,33 zł., koszty windykacji w wysokości 135 zł. (k.2-3).

Sąd Rejonowy w Lęborku stwierdziwszy swą niewłaściwość, przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Słupsku (k.30)

Pozwany A. B. w zakresie przez Sąd - 14 dniowym - terminie nie zajął stanowiska w sprawie. Na rozprawie przyznał, iż zawarł przedmiotową umowę z bankiem oraz potwierdził wysokość zadłużenia wskazaną przez bank. Jak przyczynę braku spłaty zadłużenia podał zmianę swojej sytuacji rodzinnej i finansowej. Zadeklarował chęć spłaty zadłużenia i wniósł o oddalenie powództwa (protokół rozprawy z dnia 29-06-2016 roku 00:02:00-00:07:17 - k.44-44v).

Sąd OKRĘGOWY ustalił, co następuje:

Powód (...) Bank S.A. we W. zawarł z pozwanym A. B. w dniu 28 grudnia 2011 roku umowę pożyczki nr NP\ (...). Jej przedmiotem była kwota 100.286,37 zł. Pozwany zobowiązał się do spłaty pożyczki na warunkach określonych w umowie i Regulaminie.

DOWÓD: umowa pożyczki z dnia 28-12-2011 roku numer NP\ (...) (k.5-7), wniosek kredytowy (k. 8-8v), zaświadczenie o wysokości dochodów (k.9), harmonogram spłat (k.10-11).

Pozwany został wezwany do zapłaty nieuregulowanego zadłużenia.

(...): wezwanie do zapłaty (k.12) potwierdzenie odbioru 9k.13-13v).

Wierzytelność stała się wymagalna dnia 15 maja 2014 roku. Na wymagalne roszczenie składa się należność główna w wysokości 90.548,55 zł., odsetki umowne za okres od 8 listopada 2013 roku do dnia 15 maja 2014 roku w wysokości 5.389,56 zł., odsetki karne od należności przeterminowanych naliczane za okres od dnia 8 listopada 2013 roku do dnia 27 stycznia 2016 roku w wysokości 18.613,33 zł. oraz dalsze odsetki umowne liczone od kwoty 90.548,55 zł. w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego od dnia 28 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a ponadto koszty windykacji w wysokości 135 zł.

W związku z nieuregulowaniem zaległości przez pozwaną, powód wypowiedział umowę pismem z dnia 09 stycznia 2011 roku ze skutkiem na dzień 24 lutego 2011 roku.

Okoliczności bezsporne.

Sąd OKRĘGOWY zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Ustalony przez Sąd w sprawie stan faktyczny był bezsporny, a dodatkowo ustalone fakty dowodzone były w przeważającej części – powołanymi wyżej - niekwestionowanymi przez strony dokumentami. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, by dokumenty te kwestionować i uznał za wiarygodne, w zakresie zgodnym z ustalonym powyżej stanem faktycznym wzajemnie się uzupełniały nie zawierając informacji sprzecznych, wzajemnie się wykluczających czy innych niekonsekwencji.

Powód nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych, które mogłyby prowadzić do innych ustaleń faktycznych.

Na gruncie niniejszej sprawy nie budziło wątpliwości, iż strony zawarły umowę pożyczki bankowej. Zgodnie z treścią art. 78 ustawy Prawo Bankowe do umów pożyczek pieniężnych zawieranych przez bank stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu. Z powyższej regulacji, a także z tytułu Rozdziału 5 ustawy wyraźnie wynika, że bank może również zawrzeć umowę pożyczki pieniężnej. Jest to bowiem czynność bankowa w szerokim rozumieniu - art. 5 ust. 2 pkt 1 Prawa Bankowego. Jest ta najprostsza forma prawna czynności prawnych o charakterze kredytowym. Zobowiązany korzysta z cudzych środków pieniężnych i ma obowiązek ich zwrotu. Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, niewzajemną. Obowiązek zwrotu sumy pożyczki

nie jest bowiem ekwiwalentem jej dania. Środki przechodzą na własność pożyczkobiorcy. Obowiązek pożyczkodawcy polega na zwrocie nie tych samych, a takich samych pieniędzy lub rzeczy oznaczonych co do gatunku.

Ustawodawca nie zdecydował się na oddzielne uregulowanie umowy pożyczki, której stroną jest bank. Mają do takiej umowy zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego – art. 720 i następne. Stanowi on, iż przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Regulacja odnośnie do zawierania przez bank pożyczek ograniczona jest jedynie do art. 78 Prawa Bankowego, w którym przewidziano odpowiednie stosowanie do umów pożyczek przepisów ustawy regulujących umowę kredytu.

Stosowanie do pożyczek przepisów odnoszących się do umowy kredytu jest ograniczone do tych, które odnoszą się do ich zabezpieczenia i oprocentowania. Wprowadzenie odpłatności umowy pożyczki, przez to, że bankowi należy się oprocentowanie, zmienia jej charakter, jako umowy z mocy prawa nie zawsze odpłatnej. Odpłatność pożyczki bankowej jest bowiem jej cechą charakterystyczną.

Nie budzi wątpliwości, iż pozwany otrzymał umówioną kwotę pożyczki. Zobowiązany była zatem do jej zwrotu zgodnie z ustaleniami umowy i regulaminu, który z mocy postanowień umownych wiązał strony. Pozwany nie wywiązał się ze swoich obowiązków i swego zobowiązania wobec powoda nie spełnił.

Powód wezwał pozwanego do zapłaty, a następnie wypowiedział umowę. Wierzytelność stała się wymagalna 15 maja 2014 roku.

Doktryna określa wymagalność jako stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek zbiega się z chwilą uaktywnienia się wierzytelności; stanowi to początek biegu przedawnienia. W stosunkach obligacyjnych doniosłość prawna wymagalności wiąże się z jej nadejściem, w przeciwieństwie do terminu spełnienia świadczenia, którego doniosłość prawna wiąże się z wygaśnięciem zobowiązania, rodząc konsekwencje w postaci opóźnienia lub zwłoki. Roszczenia mogą uzyskać przymiot wymagalności w dniu oznaczonym przez ustawę lub przez czynność prawną albo w dniu wynikającym z właściwości zobowiązania, w tym także niezwłocznie po jego powstaniu. Początek wymagalności nie da się ująć w jedną regułę, obowiązującą dla wszystkich stosunków prawnych, zależy on bowiem od charakteru zobowiązania oraz od jego właściwości. Termin wymagalności roszczenia wynikał z twierdzeń pozwu, których pozwany skutecznie nie zakwestionował.

Pozwany zobowiązany został do złożenia ewentualnych pism procesowych, ewentualnych wniosków dowodowych, twierdzeń i zarzutów w terminie 14 dni pod rygorem późniejszego ich pominięcia (k.36, 39-41). Wezwanie zostało doręczone pozwanemu (k.43), który w określonym terminie nie zgłosił żadnych zarzutów, czy twierdzeń. Zgłosił je dopiero na rozprawie. Ich uwzględnienie spowodowałoby konieczność odroczenia rozprawy i zobowiązania strony powodowej do ustosunkowania się, ewentualnie złożenia dalszych wniosków dowodowych. Stosownie do art. 207 § 6 k.p.c. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Pozwany o konsekwencjach wynikających z powołanego wyżej przepisu został pouczony. Nie uprawdopodobnił, że nie zgłosił ich w odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że ich uwzględnienie nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Sąd pominął zatem twierdzenia pozwanego złożone na rozprawie jak spóźnione, ich uwzględnienie spowodowałoby nieuzasadnioną zwłokę w rozpoznaniu sprawy.

Z zasady kontradyktoryjności procesu wynika, iż to strony obarczone zostały odpowiedzialnością za wynik procesu. Przy rozpoznawaniu sprawy rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia

twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Rola sądu nie polega bowiem na wykonywaniu przezeń obowiązków procesowych ciążyących na stronach. Strona prowadzi więc proces na własne ryzyko dowodowe (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1996r., sygn. I (...); opubl. OSNC (...); wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.09.1998r., sygn. (...); opubl. OSNAP (...); wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.03.1998r., sygn. (...); opubl. OSNC (...)).

Działanie z urzędu i przeprowadzenie dowodu nie wskazanego przez stronę jest dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych i musi wynikać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia, np. w wypadku ujawnionej przez stronę bezradności czy w razie istnienia trudnych do przewyciężenia przez strony przeszkód, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie był wystarczający dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 5.11.1997r.; III CKN (...); opubl. OSNC (...); wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.10.1996r.; sygn. III CKN (...); opubl. OSNC (...)). Takie okoliczności w sprawie nie miały miejsca.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd, na podstawie art. 78 Prawa bankowego w związku z art. 720 k.c. umową pożyczki nr NP\ (...) z dnia 28 grudnia 2011 roku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 114.661,70 zł. z umownymi odsetkami od kwoty 90.548,55 zł. w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego od dnia 28 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, orzekając jak w punkcie pierwszym wyroku.

Przepis art. 108 § 1 k.p.c. nakazuje Sądowi orzekać o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Treść art. 98 § 1 k.p.c. reguluje kwestię kosztów procesu. Z tego przepisu wynikają dwie zasady: zasada odpowiedzialności strony za wynik procesu oraz zasada kosztów niezbędnych i celowych. Strona przegrywająca sprawę jest bowiem obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie stroną wygrywającą był powód, który był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika procesowego – radcę prawnego. Złożony został wniosek o zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów procesu.

Zasądzając koszty procesu Sąd uwzględnił opłatę skarbową od pełnomocnictwa 17 zł., uiszczoną opłatę od pozwu – 1.000 zł. oraz wynagrodzenie pełnomocnika – 7.200 zł. Koszty jego zastępstwa procesowego Sąd ustalił – zgodnie z §8 punkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1805).

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd orzekając jak w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 §1 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.217 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na oryginale właściwy podpis